

Pauli andra bref till Timoteus.

1 Kapitlet.

Paulus hälsar Timoteus, v. 1. Och berömmar hans oskrymtade tro, v. 3. Sedan förmanar han honom att uppväcka de gåfvor, som Gud hade gifvit honom, v. 6. Att lida något för evangelii skull, v. 8. Att behålla den förebild af hälsosamma ord, som han af Paulus hade hört, v. 13. Att bevara den evangelii skatt, hvarmed han hade blifvit betrodd, v. 14. Klagar därhos öfver dem i Asien, som hade affallit ifrån honom, v. 15. Och berömmar Onesifori ståndaktighet, v. 16.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, efter det löfte om lif, som är i Kristus Jesus,

2. till Timoteus, min älskade son. Nåd, barmhärtighet, frid af Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår Herre¹.

¹ Gal. 1: 3. 1 Tim. 1: 2. 2 Petr. 1: 2.

3. Jag tackar Gud, hvilken jag, liksom mina förfäder¹, tjänar med ett rent samvete², under det att jag oaf-lätligen hafver dig i åtanke i mina böner, natt och dag³.

¹ Ap. G. 22: 3, ² kap. 23: 1, kap. 24: 14, 16, kap. 26: 4. ³ Ef. 1: 16. Fil. 1: 3. 1 Tess. 1: 2, kap. 3: 10.

4. Och jag längtar efter att få se dig¹, när jag tänker på dina tårar, på det att jag må varda uppfylld med glädje,

¹ Ap. G. 20: 37.

5. då jag drager mig till minnes den oskrymtade tro¹, som är i dig, samma tro som tillförene bodde uti din mormoder Lois och i din moder Eunice, och — jag är viss därom — nu också bor i dig.

¹ Ap. G. 16: 1. 2 Tim. 3: 15.

6. Fördenskull påminner jag dig, att du må uppväcka den Guds nåde-

gåfva, som är i dig genom mina händers påläggning¹.

¹ Ap. G. 6: 6, kap. 8: 17, kap. 13: 3, kap. 19: 6. 1 Tim. 4: 14, kap. 5: 22.

7. Ty Gud hafver icke gifvit oss räddhågans ande¹, utan kraftens och kärlekens och tuktighetens.

¹ Rom. 8: 15.

8. Därföre, blygs icke för vår Herres vittnesbörd¹, icke heller för mig², som är hans fånge³, utan tag också du din del i lidandet för evangelium⁴, efter den kraft Gud gifver,

¹ Rom. 1: 16. ² Fil. 4: 14. ³ Ap. G. 21: 33. Ef. 3: 1, kap. 4: 1. Fil. 1: 7. Filem. v. 1, 9, 13. ⁴ 2 Tim. 2: 3.

9. han som hafver frälsat oss och kallat oss med en helig kallelse, icke på grund af våra gärningar, utan efter sitt rådslut¹ och sin nåd², som ifrån tidernas begynnelse är oss gifven i Kristus Jesus³,

¹ Rom. 9: 11. Ef. 1: 4. ² Tit. 3: 4, 5, 6. ³ Tit. 1: 2. 1 Petr. 1: 20.

10. men som nu är vorden uppenbar genom vår Frälsares, Jesu Kristi, uppenbarelse¹. Ty han hafver tillintetgjort² döden och fört lif och oförgänglighet fram i ljuset³ genom evangelium,

¹ Rom. 16: 25. Kol. 1: 26. ² Es. 25: 8. 1 Kor. 15: 54 f. Ebr. 2: 14. ³ Ef. 1: 9, kap. 3: 9.

11. för hvilket jag är satt till en predikare och apostel och hedningarnas lärare¹.

¹ Ap. G. 9: 15, kap. 13: 2, kap. 22: 21. Ef. 3: 8. Gal. 1: 16, kap. 2: 8, 9. 1 Tim. 2: 7.

12. Fördenskull lider¹ jag ock detta, men blyges dock icke. Ty jag

vet, på hvem jag tror, och är viss om, att han förmar bevara det som är mig betrodt, intill den dagen.

¹ Ef. 3: 1.

13. Håll dig till förebilden uti de hälsosamma ord, som du hafver hört af mig¹, i tron och kärleken i Kristus Jesus.

¹ 2 Tim. 3: 14.

14. Bevara¹ genomt den Helige Ande, som bor uti oss, det goda, som är dig betrodt.

¹ 1 Tim. 6: 20.

15. Det vet du, att alla de, som äro i Asien¹, hafva vändt sig ifran mig², ibland dem också Fygellus och Herrogenes.

¹ Ap. G. 19: 10. ² 2 Tim. 4: 10, 16.

16. Herren vise barmhärtighet emot Onesifori hus¹, ty han hafver ofta vederkvickt mig och icke blygts för min kedja,

¹ 2 Tim. 4: 19.

17. utan då han var i Rom, sökte han fliteligen efter mig och fann mig.

18. Herren gifve, att han må finna barmhärtighet hos Herren på den dagen. Och i huru många stycken han var mig till tjänst i Efesus, vet du bäst.

2 Kapitlet.

Vidare förmanar aposteln honom, att han skulle meddela hvad han hade lärt af honom åt andra, som kunde lära det åt flera, v. 1. Med många skäl förmanar han honom därhos till tålmod och ständaktighet i sitt ämbete, v. 3. Varnar honom för ordstrider och fåfängliga tvistefrågor, v. 14, 16 och 23. Och förmanar honom vidare till flit och försiktighet i sitt kall, v. 15. Sedan tröstar han honom med tanke på den förargelse, som kunde komma af andras affall och oskicklighet, v. 19. Sist förmanar han åter till åtskilliga dygder, som krävas uti hans ämbete, v. 22.

Så stärk dig nu, min son, i den nåd, som är i Kristus Jesus.

2. Och hvad du hafver hört af mig inför många vittnen, det må du meddela åt pålitliga män, som också äro skickade att lära andra¹.

¹ 1 Tim. 3: 2 f. Tit. 1: 5.

3. Lid och uthärda såsom en god Jesu Kristi stridsman¹.

¹ 2 Tim. 1: 8, kap. 4: 5.

4. Ingen, som gör krigstjänst, invecklar sig i lefvernets omsorger, ty han vill täckas honom, som hafver tagit honom i sin sold.

5. Likaså, om någon deltagar i en täflingskamp, så vinner han icke segerkransen, utan att han redligen¹ kämpar.

¹ 1 Kor. 9: 25.

6. Åkermannen, som brukar åkern, bör först få njuta frukten¹.

¹ 1 Kor. 9: 10.

7. Märk, hvad jag säger; Herren skall gifva dig förstånd i allting.

8. Tänk på Jesus Kristus, som är uppstånden ifrån de döda, af Davids säd¹, efter mitt evangelium,

¹ 2 Sam. 7: 12. Ps. 132: 11. Es. 11: 1.

Matt. 1: 1. Ap. G. 2: 30, kap. 13: 23.

Rom. 1: 3.

9. för hvilket jag lider bedröfvelse ända intill bojer¹ såsom en ogärningsman. Men Guds ord är icke bundet.

¹ Ef. 3: 1, 13, kap. 4: 1. Fil. 1: 7. Kol. 1: 24.

10. Därföre uthärdar jag allt för de utkorades skull¹, på det att också de må vinna den frälsning, som är i Kristus Jesus, med evig härlighet.

¹ 2 Kor. 4: 15.

11. Det är ett fast ord: Dö vi med, så skola vi lefva med¹;

¹ Rom. 6: 5, kap. 8: 17. 2 Kor. 4: 10.

1 Petr. 4: 13.

12. uthärda vi, så skola vi regera med¹. Men förneka vi honom, så skall ock han förneka oss².

¹ Fil. 3: 10. ² Matt. 10: 33. Marc. 8: 38. Luc. 9: 26, kap. 12: 9.

13. Äro vi trolösa, så blifver han dock trofast¹; han kan icke förneka sig själf.

¹ 4 Mos. 23: 19. Rom. 3: 3, kap. 9: 6.

14. Påminn om detta och uppmana dem allvarligt inför Herren att icke strida om ord. Det är till ingen nytta¹, utan tjänar allenast till fördärf för dem som höra därpå.

¹ 1 Tim. 6: 4.

15. Vinnlägg dig om att bevisa dig själf inför Gud såsom en, den där håller profvet, såsom en arbetare, som icke behöfver blygas, utan rätt delar sanningens ord.

16. Men undfly oandliga och tomma ord¹, ty de som inlåta sig därpå komma att gå allt längre i ogudaktighet,

¹ 1 Tim. 1: 4, kap. 4: 7, kap. 6: 20. Tit. 1: 14, kap. 3: 9.

17. och deras tal skall fräta omkring sig såsom ett kräftsår. Till dem höra Hymeneus¹ och Filetus,

¹ 1 Tim. 1: 20.

18. hvilka hafva farit vilse ifrån sanningen¹, då de säga, att uppståndelsen redan är skedd², och så förvända tron hos somliga.

¹ 1 Tim. 6: 20. ² 1 Kor. 15: 12.

19. Men Guds fasta grund blifver bestående och hafver detta insegel: Herren känner de sina¹, och: Hvar och en som åkallar Kristi namn, han gånge ifrån orättfärdigheten.

¹ 4 Mos. 16: 5, 21, 26. Joh. 10: 14, kap. 13: 18.

20. Men uti ett stort hus finnas kä-

ril icke allenast af guld och silfver, utan jämväl af trä och lera; och somliga tjäna till hedersamt, andra till mindre hedersamt bruk¹.

¹ Rom. 9: 21.

21. Om nu någon håller sig ren ifrån sådana människor, så varder han ett käril till hedersamt bruk, helgadt, gagneligt för sin herre, tjänligt till allt godt verk¹.

¹ 2 Tim. 3: 17. 22. Fly ungdomens lustar, men far efter¹ rättfärdighet, tro, kärlek, frid med dem som af rent hjärta åkalla Herren².

¹ 1 Tim. 6: 11. ² 1 Kor. 1: 2. 23. Men visa ifrån dig dåraktiga och oförståndiga spörsmål, vetande, att de föda strider¹ af sig.

¹ 1 Tim. 1: 4.

24. Men en Herrens tjänare skall icke strida, utan vara mild emot alla, skickad att undervisa¹, tålig i lidandet.

¹ 1 Tim. 3: 2. Tit. 1: 9.

25. Han bör med saktmodighet¹ tillrättvisa de genstridiga, i hopp att Gud en gång skall förläna dem bättring² till att förstå sanningen,

¹ Gal. 6: 1. ² Ap. G. 8: 22.

26. och att de varda nyktra och befrias ur djäfvulens snara; ty af honom äro de fångade till att göra hans vilja.

3 Kapitlet.

Aposteln förkunnar, att uti de yttersta tiderna skola onda och vanartiga människor uppstå, v. 1. Till dem höra de, som löpa omkring och föra enfaldiga människor vilse ifrån tron, v. 6. Och förfölja sanningen, v. 8. Men deras galenskap skall varda uppenbar, v. 9. Och han förmanar Timoteus att fly sådana, v. 5. Att vara tålig, v. 10. Ståndaktig, v. 14. Och hålla sig vid den H. Skrift, som han ifrån barndomen hade lärt, v. 15.

Men detta skall du veta, att uti de yttersta dagarna tillstunda svåra tider¹.

¹ 1 Tim. 4: 1. 2 Petr. 2: 1, kap. 3: 3. Jud. br. v. 18.

2. Ty människorna skola då vara egenkära, giriga, stortaliga, högfärdiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, ogudaktiga,

3. kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begifna på förtal, omåttliga, tuktlösa, hatande det goda,

4. förrädiska, öfverdådiga, uppblåsta, älskande vällust mer än Gud,

5. hafvande ett sken¹ af gudaktighet, men förnekande dess kraft². Och sådana bör du undfly.

¹ Matt. 7: 15. Tit. 1: 16. ² Rom. 16: 17. 2 Tess. 3: 6. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

6. Till dem höra de som innästla sig i husen¹ och fanga svaga kvinnor, som äro belastade med synder och drivas af mångahanda lustar, ¹Tit. 1: 11.

7. kvinnor som alltjämt vilja lära, men aldrig kunna komma till sanningens kunskap.

8. Och såsom Jannes och Jambres stodo emot Moses¹, så stå ock dessa emot sanningen; de äro människor, som äro fördärfvade i sitt sinne² och odugliga till tron³.

¹ 2 Mos. 7: 11. ² Rom. 1: 28. 1 Tim. 6: 5. ³ Tit. 1: 16.

9. Men de skola icke längre hafva framgång, ty deras galenskap varder uppenbar, såsom ock de andras blef¹.

¹ 2 Mos. 7: 12, kap. 8: 18, 19.

10. Men du hafver blifvit min efterföljare i lära, iandel, i uppsåt, i tro, i långmodighet, i kärlek, i tålmod¹,

¹ 1 Tim. 4: 6.

11. under förföljelser, under lidan-

den, sådana som öfvergingo mig i Antiokia, Ikonium, Lystra. Sådana förföljelser hafver jag fått utstå¹, men ur alla hafver Herren frälst mig².

¹ Ap. G. 13: 50, kap. 14: 1, 2, 5, 19. ² Ps. 34: 20. 2 Kor. 1: 10.

12. Så måste ock alla de som vilja lefva gudligen i Kristus Jesus lida förföljelse¹.

¹ Matt. 16: 24. Luc. 24: 26. Joh. 17: 14. Ap. G. 14: 22. 1 Tess. 3: 3.

13. Men onda människor och bedragare skola gå allt längre i ondskan, förvillande andra och själfva förvillade.

14. Men du, blif vid det du hafver lärt¹, och hvarom du hafver blifvit förvissad; du vet ju, af hvem du hafver lärt det, ¹ 2 Tim. 2: 2.

15. och du känner ifrån barndomen de heliga skrifterna, som kunna göra dig vis till frälsning genom tron i Kristus Jesus.

16. All skrift, af Gud ingifven, är ock nyttig till undervisning¹, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet,

¹ Rom. 15: 4. 2 Petr. 1: 19, 20, 21.

17. på det att en Guds människa må varda fullbordad, skickad till allt godt verk.

4 Kapitlet.

Ytterligare förmanar aposteln honom att med all flit predika Guds ord och sköta sitt ämbete, v. 1. Ty den tiden skulle komma, då de icke skola tåla hälsosam lära, v. 3. Och den tiden var nu förhanden, då han skulle skiljas hädan, v. 6. Sedan befäller han honom att komma till sig, v. 9. Och taga Markus samt några saker med sig, v. 11. Klagar därhos öfver Alexandri ondskan, v. 14. Och andras ostadighet, v. 16. Slutar så med hälsningar, v. 19.

Så uppmanar jag dig allvarligt inför Gud¹ och Herren Jesus Kristus, som skall döma lefvande och döda, vid hans tillkommelse och hans rike:

¹ Gal. 1: 20. Fil. 1: 8. 1 Tim. 5: 21, kap. 6: 13.

2. Predika ordet, håll på i tid och otid, bestraffa, tillrättvisa, förmana med all saktmodighet¹ och undervisning. ¹² Tim. 2: 25.

3. Ty den tid skall komma, då de icke skola lida den hälsosamma läran, utan efter sina egna lustar åt sig samla hopar af lärare, alltefter som det kliar dem i öronen,

4. och vända sina öron ifrån sanningen och vända sig till fabler¹.

¹ 1 Tim. 1: 4, kap. 4: 7.

5. Men du, var nykter i allting, lid och uthärda¹, gör en evangelisk predikares² verk, utträta ditt ämbete redligen.

¹² Tim. 1: 8, kap. 2: 3. ² Ef. 4: 11.

6. Ty jag offras¹ redan, och tiden tillstundar, då jag skall skiljas hädan².

¹ Fil. 2: 17. 2 Petr. 1: 14. ² Fil. 1: 23.

7. Jag hafver kämpat den goda kampen, jag hafver fullbordat loppet¹, jag hafver bevarat tron.

¹ 1 Kor. 9: 24 f. Fil. 3: 14. 1 Tim. 6: 12. Ebr. 12: 1.

8. Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona¹, hvilken Herren, den rättfärdige domaren, skall gifva mig på den dagen, och icke mig allenast, utan ock alla dem som älska hans tillkommelse.

¹ 1 Kor. 9: 25. 1 Petr. 5: 4. Jak. 1: 12.

9. Vinnlägg dig om att snarligen komma till mig.

10. Ty Demas¹ hafver öfvergifvit mig, af kärlek till denna världen, och hafver farit till Tesselonika, Krescens till Galatien, Titus till Dalmatien. ¹ Kol. 4: 14.

11. Lukas är allena med mig. Tag Markus med dig och för honom hit, ty han kan vara mig till stort gagn och tjäna mig.

12. Tykikus¹ hafver jag sändt till Efesus. ¹ Ef. 6: 21. Kol. 4: 7. Tit. 3: 12.

13. Den mantel, som jag lämnade kvar hos Karpus i Troas, må du hafva med dig, då du kommer, så ock böckerna och enkannerligen pergamenten.

14. Alexander¹, smeden, hafver gjort mig mycket ondt. Herren vedergälle honom efter hans gärningar.

¹ 1 Tim. 1: 20.

15. Tag ock du dig till vara för honom. Ty han hafver häftigt trädt upp emot våra ord.

16. Vid mitt första försvar stod mig ingen bi, utan alla öfvergåfvo mig; det varde dem icke tillräknadt.

17. Men Herren stod mig bi och styrkte mig, på det att genom mig predikan skulle varda fullbordad och alla hedningar få höra den; och så vardt jag räddad ur lejonets mun.

18. Ja, Herren skall rädda mig från alla onskans anslag och frälsa mig till sitt himmelska rike. Honom vare ära ifrån evighet till evighet. Amen.

19. Hälsa Priska och Akvila¹ och Onesifori husfolk².

¹ Ap. G. 18: 2. Rom. 16: 3. 1 Kor. 16: 19.

² 2 Tim. 1: 16.

20. Erastus¹ blef kvar i Korint, men Trofimus² lämnade jag kvar i Miletus sjuk.

¹ Ap. G. 19: 22. Rom. 16: 23. ² Ap. G. 20: 4, 15, kap. 21: 39.

21. Vinnlägg dig om att komma hit före vintern. Eubulus och Pu-

dens och Linus och Klaudia och alla bröderna hälsa dig.

22. Herren Jesus Kristus vare med din ande¹. Nåd vare med eder. Amen.

¹ Filem. v. 25.